

Vita Laudabilis,

S I V E

O R A T I O

In Iustis Exsequiarum

Reuerendissimi olim & Magnorum meritorum Patris

NICOLAI RODVLPHII

Totius florentissimi Ordinis Diui Dominici

GENERALIS MAGISTRI,

Crac. ad Ædes Sanctissimæ Trinitatis,

3. Nonas Augusti celebratis,

A

M. A N D R E A L I P N I C I O,

In Acad. Crac. Illustrissimi & Reuerendissimi olim PETRI

TYLICKI, Episc. Crac. Ducis Seueriæ, Professore,

Canonico S. ANNÆ,

Habita.

C R A C O V I Æ,

In Officina Typographica Francisci Casarij, S. R. M. Typogr.

Anno Domini, 1650.

Jucunda benè actæ vitæ memoria,
quasi tranquillitas, post tempesta-
tem veniens, conturbatam facilè
animam consolatur.

S. Chrysof. Homil. 64. super Matth.

Optimum est memorabilem mori,
aliquo opere virtutis.

Seneca Epist. 68.

A D

Adm. Reueren. Patres,

P R Æ C L A R V M
N I E W I A R O W S K I,
Peraugusti Conuentus Crac. Ordinis Prædica-
torum Priorem.

E T

S T E P H A N V M
P R Z Y B Y Ł O,
Sacræ Theologiæ Magistros.

Non in Colossis Rhodi, nec in Ægypti Pyramidibus, aut in animis, æuiternæ memoriæ, conscijs, nomen Virorum inclyti Ordinis Vestri, sculpendum, Adm. Rñdi Patres: neque tantùm, donec in terris, extrabunt testes, & cultores virtutis, sed quoque post facta Vniuersi, sæpiùs repetendum esse, eùm multis alijs de causis, tum quia in Rñdis. NICOLAI RODVLPHI GENERALIS MAGISTRI, pios Manes, & benè affecti extitissent, quod humanum; & deuoti, quod Religiosum; & grati, quod iustum est; iudicarem. Decuit enim, perenni laudum adoreâ viuere donatum, quem virtus extulit ad gloriam: nulla vicissitudo depressit ad inuidiam. Quem conatus magnis in negotijs illustrarunt: sollicitudines ab arduis nequaquam deterruerunt. Denique quem fastigia honorum ob mansuetudinem venerandum, ob disciplinæ obseruantiam, nusquam in vltimis ponendum præstiterunt. Quod si cæteris illis, & ratio vt doctis, & mos longâ serie ætatum, laudabilique vsu, in hac Sancta Religione firmatus, viros religionis Principes, etiam morte deletos colendi, vt pij fierent in Reuerendis: GENERALEM vitâ functum, suaserunt: Vobis Adm. Rñdi Patres, quo maximis eum prosequeremini officijs, an non plurima persuaserunt? Atque nihil dico, de cultu quo doctos & eruditos viros consueuistis venerari: nihil de prudentia, quâ & Vestræ famæ, multis sudoribus ac perpetuis vigilijs collectæ, ad posteritatem propagandæ consuluistis: & hominum sententijs, quæ & iudicant cognitione rerum grauitè; & vindicant posteritatis memoriâ seuerè; & orant documentis ingenij præclare; segetem & materiam Vos celebrandi præbuis; Verum enim uerò propensio illa, quâ Vos olim ille candidè complectebatur, & integerrimè fouebat, & sollicitè promouebat ac ornabat, quem Vestrum ad exsoluendum sibi iure debitum obsequium non incitaret? imò quem non incenderet & inflammaret? Crediderim nullum Vobis diurnæ ac nocturnæ quietis spatium, impertire, beneficia illa, cum ab eo Romam vocati, eum studiorum cursum, cuius modo dulcissimo potimini fructu, sub eius patrocinio tenueritis constanter, & perfeceritis laudabiliter: Sæpiùs mentibus Vestris obuersatur facultatum illius, dignitatis

gnitatis, modestiæ, bonitatis, & aliarum virtutum amplissima possessio. Quid amor in Vos, quorum sese accommodabat studijs, vt insinuaret dulcedinem laborum? Quid iudicium illud, dum Vos Ecclesiæ commodos, Religioni necessarios, disciplinæ hominum vtilis, & Reipub. Christianæ maximè salutare esse multoties censuerit? neque fortunatos Vos vnquam, existimauerit posse viuere; quin ad se quoque aliquam Vestræ felicitatis partem dimanare præferret; eamque vel secundum extremum vitæ diem, meritissimus Magister, à gratissimis discipulis, optimus Pater, à propensissimis filijs, Princeps demùm in Religione clarissimus, à deditissimis clientibus relaturum se putauerit. Et quidem respondistis eius votis, dum Vos eximia Religionis ornamenta contuemur: ac velut egregiam sobolem, in locum desideratissimorum virorum, quos prodiga bonorum & vtilium hominum depopulatrix Parca, Vobis hinc sustulit numerosos, successisse prædicamus. Enimuerò Tuam hinc præcipuè Adm. Rndè Pater PRÆCLAE NIEWIAROWSKI, sollicitudinis magis, an gratitudinis? in Rndiff: GENERALEM, non possum non laudare contestationem. Hoc Tua nimium anxia cura, hoc mæror, in quo versabaris, hoc inusitatus propemodum exsequiarum apparatus, quem & diuinis officijs deuotum, & præsentia Illustriss: Principis PETRI GEMBICKI, Episc. Crac. Ducis Seueriæ, maximè conspicuum, & frequentia doctissimorum virorum Religiosarumque omnium Familiarum ornatissimùm reddidisti, luce palam declararunt. Itaque præclare Tecum, & cum Tuis animi facultatibus, quibus pulchrum in modum excellis, actum fuisse censerem: quia illo Patrono honestis in disciplinis Romæ profeceris: felicius cum illo putarem agi, cui suprema fati in necessitate constituto, diligentissimè suffragari contenderis. An non etiam in partem Tuæ beatitudinis debes interpretari, quod dum cum pleno pietatis affectu prosequeris, rectè sentientium hominum egregia laudis elogia promereris? Quid illud, cum Reuerendiss: Ioannis Baptistæ de Marinis moderni GENERALIS MAGISTRI, bonæ recordationis NICOLAO RODVLPHIO necessitudinis vinculo cõiuncti, effusâ beneuolentiæ significatione LAVREAM MAGISTERII, vnâ cum Adm. Rndo Patre STEPHANO PRZYBELO, laborum virtutumque fidelissimo comite, nuper obtinueris: nonnè iam fructum pietatis longè vberimum mihi videris esse consecutus? Nonnè? verum hanc dignitatem vtriusque Vestrum meritis dum competentem, ac gloriosam esse perspicio: etiam Ecclesiæ Dei, Sanctæ Religioni, omnibusque Vobis deuotis, & decoram, & vtilem, & salutarem fieri perquam cupio. Nec ambigo hæc mea vota exoptatum sortitura euentum: si Reuerendiss: vitâ functi GENERALIS, quem pijs obsequijs coluistis; iucundam diurnamque memoriam retineatis. Cuius arduos labores, communis boni gratiâ susceptos, quo crebrius Vobis liceat recordari, & eum veluti exemplar Heroicarum virtutum ad imitandum proponere: hanc dictionem, quam ab ore dicentis hausistis, præ manibus quoque habere minimè detrectetis. Rudiori quidem illa Mineruæ non absimilis: sed quoniam innuit potius facinora optimi Religionis Vestræ Principis, quam affabre factis depingit penicillis, non immerito à Vobis hæc contendere videbor Adm. Rndi Patres: alterum ne colores quibus vestita, verum animum, quo conscripta, pensitetis: deinde, si parçè modestèque tanti Viri summa vitæ decora attingi, ne cunctanti; aut si aliquatenus profecutus fuerim illius merita, ne proximus blandienti iudicet, vt prouideatis. Dat. in Coll: Maiori è Musæo meo.

Adm. Rndis Paternitatib. Vestris

addidit.

M. Andreas Lipnicus, Tylicianus
Profess. Canon. S. Anna.

Illustrissime ac Reuerendiss: PRINCEPS.

Illustres, Admodum Reuerendi, Magnifici, Clarissimi, Eruditissimi Viri, cæteri que quotquot adestis titulis Vestris,
AUDITORES ORNATISSIMI.

*S*iquis nunc adsit, in hac Magnifica Aede, Sanctissimæ TRINITATIS honori dicata, ignarus causæ, ac negotij, miretur fortè, quæ sit tanta mali atrocitas, quæ omnes mære-re & squalere, omnes tristitiâ & luctu, omnes profundis suspirijs, & deuotis orationibus calos obtestari, compellat. Enimuerò is tanta consternationis animorum, ubi sensum rationemq; cognouerit: vnâ & id quod fieri cernit à nobis probabit: & iustum hoc suscepti doloris consilium nemini non commendandum affirmabit. Mouemur enim, maligni cuiusdam sideris, in sanctam, pulcerrimam, ac florentissimam Sancti DOMINICI propaginem, aspectu violento: Cum nondum ipsius animus, acerbum dolorem, ob extinctum, non ita pridem, insignem virum, THOMAM TVRCVM eliminauerit: nondum perquam sauciumpectus, cicatricem illius impressam letali vulnere, obduxerit: nondum genæ, copioso lacrymarum flumine, deformata, suum recuperauerint nitorem: & iam alterius Patris NICOLAI RODVLPHI GENERALIS, vitæ probitate, consilio, sapientiâ, cæterisque monumentis virtutum Clarissimi, funesto decessu, seuientium Parcarum tela, vel antiquam hinc renouare plagam, vel recentem ubi infligant vehementius, quærere contuemur. Superi boni! quis non turbetur votorum humanorum fluxâ & caduca spe? Illi namq; luce hodiernâ parentamus, cui omnes Ecclesiæ bonorum studiosi, calos fauentes, vitæ cursum optatum, ætatis Miryades nullis definitas cancellis cupiebant. Eheu studia benè precantium frustrata! spes in altum euectas, ac veluti in tuto collocatas, improvisâ tempestate, ad indomitas necessitatis cautes, allisas! expectationem omnium, qui illius renunciatione in GENERALEM, animum erexerant, fiduciamq; conceperant, non modo Sanctissimæ Religionis

Vita Laudabilis.

Religionis propaganda, verum & amoenitatis pristina, quam nuper amiserant, recuperanda, elusam! O fortuna sensum peruersum! o plus aequo contumax iudicium! Cum inter ipsa expetentium suspiria, de mortalium cætu auulserit, eum quem magnorum sententiis virorum, in cælum ferri, cum admiratione; eruditus ingenij commentis suspici, cum voluptate; nominis denique amplitudine clarere, cum applausu perceperamus! Quis tantum facinus, quis tam feralem immanitatem, cuius virus omnium bonorum pectus perfodit, non detestetur? Vixisset enim optimus GENERALIS Tuus: toto mundo gloriosa Prædicatorum FAMILIA! non Tu, quem modò vel acerbissimum hauris, sentires dolorem: non Tuorum, pietate, sanctimoniâ, prudentiâ, auctoritateq; præstantissimorum Patrum, non usu & benevolentia tibi coniunctorum amicorum, copiosi lacrymarum imbres, ipsa referante densas catarractas, mæstitiâ, exangues genas perederent: non hæc altaria squalerent, non cantus in gemitus, lætitia in luctus, elogia in Epicedia, commutarentur. Vixisset! an non Ecclesia, iucundissimo laborum ipsius fructu gloriaretur? hostes ingenio vafri, moribus perdit, vitâ damnati, studijs illius coercerentur? omnes autem officio, vel amicitia, vel consuetudine deuincti, an non summâ perfunderentur voluptate? Vixisset! enimuero viuere, viuere, Reuerendissimus NICOLAVS RODVLPHVS, Auditores Mæstissimi. An enim fato interemptum censebimus, cuius virtutum lumen non potest extinguere? excidisse penitus vitâ putabimus eum, cuius extrema necessitatis periodo vitâ nequit definiti? vetustate aut obliuione famam ipsius credemus oblitteratum iri, quam illi honestam viuendi rationem, & illustres, toto decursu huius temporis, actiones peperisse, immortalitatis restantur documenta! Sed ne hic aliquis ambiguitatis scrupulus mentem cuiuspiam imperat, & torqueat; liceat etiam inerte calamo indicare, Reuerendissimum NICOLAVM RODVLPHVM, GENERALEM totius inclytæ Sancti DOMINICI Familiæ Magistrum laudabiliter hanc mortalem vitam exegisse. Quod dum ego in hoc nobilissimo Vestro confesso, & frequentissimo conflixu facere contendo; Oro, obtestorq; Vos Auditores Honorificentissimi, ut siquid inculte, aut minus expeditè magnificèq; dixerò, id potius mea in tam sublimi dicendi facultate, propemodum infantia, quam eximij Patris GENERALIS virtutum magnitudini, quæ edecumatum, eumq; Mercurij æmulum, non autem propriæ sibi conscium imbecillitatis, requirit Oratorem, tribuendum putetis.

AC si quis huius instituti rationem diligentius conatur nosse, Reuerendissimum GENERALEM hanc sibi honestis in actionibus, & ardua negotiorum mole regulam, in primis præscripsisse; ad cuius amissum, toto vitæ spatio, arderet in sua mente pietas, per contemplationem; floreret cultus religionis, per exemplum; clarescent disciplina, scientiaq; per laborem, ubi cogitauerit; eum sanè ne dum omnibus titulis condecorandam, ast æternum etiam memorandam ætatem transgisse, iudicabit. Quid autem his iucundius ad recordationem? imò quid solidius ad commendationem? illustrius ad famam, magnificentius ad gloriam,

tutius

Vita Laudabilis.

tutius ad perennitatem? Neq; hæc dico, ut tam insignem laudandi virum, illa quoque, quibus præsentem homines ætate, usq; ad fastidium gloriantur, desiderem argumenta. Possem ad nominis tanti viri celebritatem, de natalitio RODVLPHIORVM splendore, unde hanc ille, communem in lucem productus, multa proferre: possem bellicosorum trophæa, Præsulum Tiaras, Purpuratorumq; insignia, ex hac inclytâ Domo percensere; Familia quippè hæc Florentia usq; adeo celebris, ut potius mihi verendum ducerem, in illius virtutibus explicandis parcus, quam nimius iudicari. Possem viuis documentis contendere, illic humanitati securum domicilium, barbariei certum exitium, clementiæ solium, feritati præcipitium; frugalitati profugium, luxuria excidium esse; Verumenimvero tametsi non ingratum sit maiorum inniti laudibus: honorificentius tamen est, proprijs in lærescere meritis: illis enim tantum incumbentes, inertia cuiusdam arguimus: solidam autem egregijs factis operam, quicunque nauauerint, eorum generosum pectus, & indolem æternis consignandam monumentis prædicamus: itaq; in iis extollendis multò gratiosiore sentio taciturnitatem haberi: quam illustribus verbis, sapientibusq; sententijs, ad magnificè loquendum, contextam orationem. Felicem nuncupemus oportet Reuerendissimum NICOLAVM RODVLPHVM, qui virtutes maximè complectebatur; fumosas imagines, & alia ut vicissitudinibus perpetuis obuia, postremo loco reponebat; Ceris maiorum fastuosam mentem gerere, nihil ad eorum laudes accumulandas dignum commendatione facere, vani ne dicam impudentis, & cum ætate, tum facultatibus abutentis esse, arbitrabatur: illis ut excelleret, ac præluceret, vel domitorem mundi Alexandrum, (aut quia indignè tulerit omnia Philippum conficere, & nihil sibi ubi virtus sua valeret exeri, relinquere; aut quia Philosophorum Principi scripserit, se doctrinâ cæteris anteire malle, quam copijs atque opulentijs) æmulabatur. Spectabat hanc illius propensionem propitium cælum: præsentabant diuino conspectui, mundissimi spiritus, ardens Deum colendi desiderium: Cumq; in illas pias, & cælestis roris plenas, prorumperet voces: Annuat numen supremum, ut me totum illi deuoueam! illucescat oculis meis, optata dies, quâ in Hortulani cælestis vineam vocer! existat in me Diuini Spiritus robor, quo confirmatus aduersis generosè obstitam; ac in solius conditoris Reparatorisq; humani generis, cultum conspirem! Cum inquam eiusmodi suspiria, adolescens humiliter & deuotè, frequenter & piè, iucundè & constanter, eiacularetur; præter quod Pater suus consulens, integerrimum vitâ, sanctum moribus, actionibus stupendum virum (Philippum Nerium intelligo) de futuro Adoleseentis successu, hoc Oraculum, Eum S. DOMINICI Familiæ se deuoturum, in illaque magnum & exemplarem virum futurum, retulisset; verum etiam ipse non ingratus curiæ supernæ Cliens, diuinam prouidentiam, in votis proprijs clementem agnouisset. Nimirum adiit oratio simplex calorum vertices, penetravit non cuiuslibet supplicationibus peruios obices: exposuit precantis animi desiderium, & plena laudis, plena consolationis, plena nobilium donorum ad suum redijt auctorem. Quicquam ne optimo adoleseenti potuit gratiosus esse, quam mundi vanitatem deserendam,

B 2

dam.

Vita Laudabilis.

mento salutari patiens effluere, *ſocordia cuiusdam arguerit: & Leontinum illū Oratorem, nunquam ceſſans ab impenſis moleſtiarum, Platonemq; Sophonis numeros obſeruantem, iugi meditatione aut vicerit, aut inſigniter fuerit amulatus. Age verò creatus, ad annum 1629. Romæ, miro conſentientium animorum iudicio, totius Florentiſſimi Ordinis huius, Magiſter GENERALIS; hoc tam difficile & perarduū officium, quàm ſtudioſè, quàm laudabiliter, continuis decem & tribus annis ſuſtinuerit, quis pro dignitate explicabit? An verò aliquis tunc exiſtiſſet, qui in tanta multitudine heroicarum eius actionum, non dubitaret, virtute ſnè ampliffimas primùm, an ſapientiam? religionem, an pietatem? auſteritatem, an humanitatem? diſciplinam, an æquitatem? ſolicitudinem, an comitatem? conſtantiam, an ſanctimoniam? cohortationis feruorem, an vitæ morumq; exemplum miraretur? Profectò ita his integerrimus NICOLAUS RODVLPHVS floruit, vt ſupra omnes, nobilium occupationum ſtudijs, eminere videretur: & fatalem, quæ bonos plerumq; inſectari conſuevit, vitiorum lucem, tanquam ſcopulus, immotæ veritatis petræ innixus, aſſultantes fluctus, retudiſſe, fregiſſe, diſſipauiſſe, iudicaretur. Oraram in tam perplexis rebus fauſtitatem! ſed vetus hic mos, iſtius celeberrimi viri, hoſtes vincendi, vſitatiſſimum, ſummos gradus dignitatis adminiſtrandi, argumentum. Didicerat quippè mediocribus deditus, egregijs virtutum ſplendoribus mentes illuſtrari, tenebras expungi, nauos elidi, veritatem explicari, ſemina multiplicis noxæ radicibus euelli, ambitionis tumorem comprimi, moderatiorē placidis fauonijs in altum prouehi. Quamobrem ijs imbutus, Eccleſiam, & orbem, ita conatus fuit complere luce propria, ne aliena videretur indigiſſe: ita maiestatem religionis, comparatis ornamentis, prapagabat, vt expers pigmentis alienis agnoſceretur: inſuper ad eò tenax muneris ſui, & officij vixit, vt & generoſum pectus in eo perſpiceremus: & ſublimitatem honoris, cum aſſiduo cultu profunda humilitatis intueremur: & ſingularem lenitatem, cū maxima autoritate contemplaremur: ſalutarem demum in omnibus inſtitutionem, cum inuſitata, & pio Patre dignâ, propenſionis conſeſtatione probaremus. Sanè fuit ille, fuit Vir bonus, & ſapiens, qualem vix repperit vnum Millibus è multis hominum, conſultus Apollo.*

Ahuc ne miramur, cur ab ampliffimis Dynaſtis expeteretur? à Sereniſſimis Galliarum & Hiſpaniarum Regibus coleretur? à ſummis Eccleſiæ viris obſeruari? cur eorum beneuolentiâ vigeret, liberalitate munificentiaq; diuinum cultum propagaret, in perplexis enucleandis, & in grauiffimis dextrè conſiciendis calitibus adiunctam facilitatem haberet? Cur Gallia, Hiſpania, Italiaq; Prouincia, cur omnia loca quæcunq; adiſſet, in ipſius vultu relucentem gratiam, in mandatis miram auctoritatem, in ore fulminantem ſapientiam, legerent? Excellentes certè doctes eiufmodi bonis eum cumulârunt: hæc bona amor & candor in eo fouerunt: hi diuitum & pauperum, potentum & imbellium, in ſe animos conuerterunt: & omnium oculis adamandum, colendum, ac propemodum ſtupendum, exhibuerunt. Magna ſunt quæ dixi: ſed nullius eſt tantum flumen ingenij, nulla dicendi ſcribendiq; copia, quæ non dicam exornare, ſed enarrare, NICOLAITUI, S. DOMINICI glorioſa Familia, res honorificè geſtas poſſit. Hic ille eſt vir, qui quò propenſiori-

Vita Laudabilis.

penſioribus animis Principum fouebatur, atque acrioribus tempeſtatum procellis impetebatur: præſidijs bonæ conſcientiæ firmatus, & perniciousis contemplationis eleuatus, non magis prudenter quàm conſtanter, his reſiſtebat: nec magis religioſè quàm glorioſè in Deo tantum lætandum eſſe ingeminabat. Hic ille! ſed rem candidis coruis magis inuſitatam videamus. Vt ſe abdicaret GENERALIS Magiſtri officio, nonnullis viſum fuerat: num cunctaretur? num indignum ſuis laboribus, ac meritis putauerit? nequaquam. Verumenimverò omnibus inſigne ſpecimen manſuetudinis, exemplumq; probitatis daturus, onus hoc potiùs quàm munus, alterius ſubeundum, ac ſuſtinendum humeris reſignauit. Vos hic Aud: Humaniff. tanta virtutis amplitudinè æſtimate: nam ego affirmarem, nullam illi non dicam inueniri, ſed nec cogitari parem eloquentiam poſſe. O verè hic cenſendus, qui nomini ſuo in primis reſpondit: nam hominum opinionem, ſenſuſq; ſuperauit. Hic eſt, qui minimè degenerauit à maioribus: nam conſilio ſalutari potens, auxilio multis præſentiſſimè exſtitit. Hic germanus Romæ ciuis, nequaquam inquilinus, cuius dignitatem non ſecundus euentus fortuna, ſed egregia virtus, & ſumma in laboribus tollerantia, inſignem reddiderunt: calliditas & liuor, culmen illius inſingere nequiuerunt. Atq; cum eius animo profunda hæc doctrina inſediſſet, Cæleſtem Hieruſalem non eſſe bellatorum ſpolium, ſed manſuetudine præditorum hominum ſperatam hæreditatem: Cum veluti magnanimus heros perſpexiſſet, Magnam eſſe virtutem, ſi non lædat quis à quo læsus eſt: inſignem fortitudinem, ſi læsus remittat: illuſtrem gloriam, ſi cui potuit nocere parcat: cunctis aduerſitatibus proſicquam me delam adhibebat caritatem. Cæleſte proſectò non humanum ipſius conſilium! caritas quippè hominum mater eſt & Angelorum: illa non ſolum, quæ in terris, ſed etiam quæ in celo ſunt, componit: ipſa eſt, quæ Deum homini placat, & hominem Deo reconciliat. Hæc ille nutritus, in proſperis cautus, in aduerſis magnanimus, inter cæcidos lætus, inter fucatos ſapiens vixit: hæc munitus inter fluctus tentationum ſecurus: in anxietate mitis, ad parendum promptus vixit. Ac murmurauerint ſenſus proprij: impetuerint ſe ſe multorum hominum opiniones, quid illi conſilij? quid opis? Nimirum cum S. Chryſoſtomo in illam vocem erumpebat: Gaude innocentiâ, & exulta, quia ubiq; ſecura viues. Si tentaris, proſicis: ſi humiliaris, erigeris: ſi pugnas, vincis: ſi occideris, coronaris. Te potentes honorant, ſuſpiciunt Principes, Magnates exquirunt, & illi nonnunquam te deſiderant, qui impugnant: tibi boni parent: mali inuident, inimici ſuccumbunt, nec vnquã puteris victrix non eſſe; etiam ſi inter homines iudex iuſtus deſuerit. En hominem quadratum! quem nec proſperitas extulit ad faſtum; nec calamitas depreſſit ad faſtidium: quem non excellentia laxauit, ad licentiam, nec ſubiectio propoſuit ad triſtitiâ: non! ſed quid ampliùs immoror! Hæc, hæc eſt Aud: Hum. laudabilis vita integerrimi viri: nam cogitationibus cæleſtibus ſublimis, laboribus pijs celebris, Heroicis virtutibus toto ferme ſolo, & Polo clariffima. Hæc ſola vita! quia eam a luit integritas: illuſtrârunt merita: curſus gloriæ excepit ſempiternus. Huius ille memor ſic in publico vixit, vt priuatum diceremus: ita priuatus, vt magnis Eccleſiæ neceſſitatibus commodum ſentiremus: ita hilaris & Comis, vt hæc auſteritas condiret, ita condiebat, vt nec premi formidaret, nec extolli eminereq; alijs contenderet.

Vita Laudabilis.

deret. Sic ille! Enimuerò laudo, laudo Tuam gloriosa S. DOMINICI FAMILIA pietatem! Tu enim, quem labores assidui sapientia mysterijs imbuerant: quem inclytæ virtutes, eminenti locandum folio postulârunt: quem grauissimorum iudicia hominum, veluti clarissimum lumen expetiuerunt: eum Tu, quominus rursus officium GENERALIS Magistri subire grauaretur, votis & precibus adegisti: & pari modo, quamuis dispari successu, vt Guineus Cheldericum, post nuper vitâ functum THOMAM TVRCVM, GENERALEM celestis tui instituti, in sublimem hanc, æquè vt formidandam dignitatem assumpsisti. Sed eheu desideria tua frustrata! tu optimi plena sensus, ab intimis animi recessibus illi acclamabas: Tutum te in littore stiti: ille vorticibus fati nunquam satis cogniti absorptus est. Tu eximiis eius incensa virtutibus ingeminabas: Tu decus omne meum: ille situ ac lugubri Syrmate inuolutus iacet. Tu amore Dei, & studio propagandi fidem Catholicam, inflammata maiori conatu, quam Lysimachus Macedonius in Leones olim, illum in deformes Hippocentauros, & inuisos superis Cyclopes, pugnam instauraturum sperabas: ille, ceu Phenomenon eâ ferè morâ, qua visus est oculis omnium, iterum illucescere, extinctus est. Effera sanè & effrenis mors, quæ in hunc tam illustrem, tam integrum, tam promeritum virum debacchata! crudelis ne dicam impia, quæ non illius vitæ sanctimoniâ, non virtutibus maximis, perterrita, illum carissimâ vitâ spoliavit! Spoliavit? nunquam hæc tantum obscuritatis illi valuit inferre: quantum ille solerti ingenio, pacatis tranquillisque moribus, quantum admirabili dexteritate, varijs in negotijs, vitæ suæ luminis conciliauit. Nunquam mors suâ rabie, hinc eum eripiens, tantum ipsi nocenti peperit: quantum ille modo emolumentum, in illa vita, quæ affluit delicijs, expers est calamitatis: cuius nomen dulce, res autem salutaris: cui inuidet Daemon, ingrata tellus, exosus mundus: quam horret infernus, nescit Epicurus, non contemnit nisi perditissimus, est consecutus. O vita gemmis candidior, vnionibus pretiosior, iucundis rebus amenior, vniuersis facultatibus mundi optabilior! Agnosce & respice pios Manes integerrimi GENERALIS NICOLAI RODVLPHI: quia te sollicitè quasiuit: iube illos perfundinectare, & ambrosiâ perennitatis: quia tot tempestates, tot procellas & fluctus tuâ causâ strenuè subijt, pertulit, deuicit: restitue meritis laboribusque eius solum quietis: quia dies & noctes, in tuis laudibus propagandis euigilauit. Nec putes meam hanc tantum vocem esse: hoc Ecclesia Catholica, toto mundo diffusa: hoc gloriosus S. DOMINICI Ordo, hoc denique lectissima hæc, frequentissimaque, nobilissimorum hospitem corona, saluari illâ, ac veluti calitis acceptâ voce: Absorbeat mors eius in victoria: mereatur lucis æternæ beatitudine perfrui, humillime deprecatur.

